

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 22. april 2018

Kirkedag: 3.s.e.påske/B

Tekst: 2 Mos 3,1-7+10-14; ApG 4,7-12; Joh 14,1-11

Salmer:

SK: 736 * 7 * 556 * 484,1 * 218

LL: 736 * 7 * 62 * 556 * 484,1 * 218

De bibeltekster, vi i dag hører i gudstjenesten, er blandt nogle af mine yndlingstekster i Bibelen. Sådan er denne søndag en af de søndage, jeg har en særlig forventningsglæde til. Jeg ser altid frem til søndagen med forventningsglæde. Men der er nogle søndage, der indimellem træder lidt særligt frem. Jeg har opdaget, at sådan over tid, så skifter det faktisk lidt, hvilke søndage, der har det lidt særlige over sig. Men denne søndag, 3.s.e.påske efter 2. tekstrække, har været det i mange år.

Det er, for mig, nogle helt fantastiske tekster, og min glæde udspringer af, at vi får så meget godt og centralt at vide om Gud, som vi kan tage med os tilbage til livet. Søndagene virker på mig, som når jeg kører hen til benzintanken med bilen. Så bliver tanken fyldt, og det er muligt at klare de næste kilometer, uden at køre tør. Men jeg ved også, at bilen kører jo ikke evigt på en tankfuld. Men heldigvis findes der tankstationer rundt omkring, lige som der findes søndage med jævne mellemrum. Men i dag er det ikke bare en optankning. Nu har bilen været til service på værkstedet og er fuldstændig tip-top og klar til den helt store tur. Sådan virker dagens bibeltekster på mig.

Det vil jeg selvfølgelig også gerne dele med Jer. Og da er begrænsningens kunst virkelig en svær lektie til i dag. Og jeg kommer heller ikke ret godt fra den. Så er I advaret.

I beretningen om Moses ved den brændende tornebusk, er det jo nærliggende at dvæle ved Herrens navn. Også fordi der efterfølgende i Bibelen trækkes tråde fra dette og langt ud i Bibelens hjørner. Ikke mindst til navnet Jesus, vor Frelses navn (og til epistelteksten med Peters ord om dét navn, som det eneste navn på jord, ”som vi kan blive frelst ved.”). Evangelieteksten er fra Johannesevangeliet, og netop Johannesevangeliet, har nogle stærke pointeringer af Jesus, der taler om sig selv på samme måde, som Gud taler om sig selv ved tornebusken. Derved åbnes yderligere perspektiver af vor kristne tro: Treenighedsperspektiver, evighedsperspektiver, perspektiverne ved Jesu to naturer: sand Gud og sandt menneske. Navnebetydningen og det glædelige budskab i dette kommer lidt til orde i nogle af dagens salmer.

Fra beretningen om Guds åbenbaring i tornebusken vil jeg gerne standse ved noget af det, Gud siger til Moses: ”Jeg har set mit folks lidelser i Egypten, og jeg har hørt deres klageskrig... Jeg har lagt mig deres lidelser på sinde.” Og derpå får Moses besked på at befri israelitterne. Tidligere i 2 Mos siges det, at Gud hørte, huskede, så og tog sig af israelitterne. Israelitterne lå Gud på sinde. Gud havde israelitterne helt inde i sit hjerte, for nu at bruge et billede, vi måske nemmere kan forstå om Gud. Det er ikke helt dumt at bruge netop det billede, i og med Jesus jo lærer os at sige Far til Gud. Tager vi dette om Guds hjerte/sindelag med ud i hele Bibelens billeder af Gud, så betyder det, at mennesker ligger Gud på sinde. Mennesker ligger Gud Herren på sinde.

Når vi klager vores nød eller giver ord til vores glæde til Gud, når vi krænger vor sjæls glæde eller sorg ud for Gud af hele vort hjerte, så er det to hjerter, der taler sammen. Menneskets hjerte og Guds hjerte. Barnets hjerte og Faderens hjerte. Det er elskendes hjerter, så meget mere som Gud elsker os.

Derfor gør det også så usigeligt ondt, når vi ved om Gud, at Han hører, ser, husker og tager sig af – og så ikke gør det. Vi blev ikke befriet fra nød, sygdom, lidelser. Vi blev ikke forskånet fra at give slip på den elskedes hånd. Hvorfor ikke Gud, når vi nu ligger dig så meget på sinde?

Allerførst, dét er ikke pointen her. I denne sammenhæng spørges der om noget, som dette ikke er svaret på. Men det er naturligt for os at spørge således. Jeg kender ikke Guds svar på dette spørgsmål. Men når det handler om mig selv, når jeg stiller den slags spørgsmål, så må jeg – hvilket jeg, indrømmet, faktisk bedst kan, når jeg ikke står i selve sagen – så må jeg spørge mig selv: hvis Gud nu hører min bøn og gør, som jeg siger, vil det så ikke betyde, at mine kære lever i flere hundrede år, for hvornår er det tid, at sige farvel? Hvornår kan jeg give slip? Hvornår har jeg fået nok ud af livet? Jeg ved, at det vil gå sådan, at døden tager, men hvornår er passende? Aldrig!

Hvad så med lidt mindre lidelser? Vi ved fra andre steder i Bibelen, at Gud Herren kan aldrig handle, uden at Hans handlinger samtidig er med til at helliggøre Guds navn, synliggøre Hans rige, og fremme Hans vilje, jf. de første bønner i Fadervor, også i mit livs udfoldelse. Og vil Guds bønnehørelse altid have de resultater i mit liv, om jeg så blev udfriet fra nok så mange lidelser? For mig selv gælder, at det vil næppe ske. Og – igen for mig selv – må jeg jo skamme mig derover, for Gud vil med rette kunne sige til mig: Prøv at se dig omkring. Hver eneste dag velsigner Jeg Jer med lykke og gode råd, og hvor meget får det Jer til at tænke på mig, herliggøre mit navn, synliggøre mit rige og gøre min vilje? Vi får i forvejen så rigeligt af Gud, at vi har ikke noget at bebrejde ham, og alligevel gør vi det. Men sagen er, at hvis ikke det netop er fordi, vi ligger Gud på sinde, så ville vi alle opleve langt værre

lidelser i dagliglivet. For Gud dæmper op for lidelserne, selv når vi ikke beder om det. Hvis ikke Guds nådeslys blev tilsendt os hele tiden, så ville ondskab og ulykke totalt rive os i stykke og knuse os i fortabelsens mørke og skrig og rædsel og vantrø. Derfor skal vi glæde os over, at vi ligger Gud Herren på sinde.

Det er også hjerternes ”snak” med hinanden, der bære hele samtalen mellem Jesus og disciplene i evangeliet. En samtale mellem Jesus og disciplene, hvor Jesus forbereder dem på, at det ikke varer længe, før de skal skilles. Samtalen finder sted før påske, vi hører den efter påske, men før Kristi himmelfartsdag. Og Jesus griber netop helt frem og hen over dette, inkluderende påsken, i samtalen med disciplene. Og det er helt fantastisk, så menneske-lig Jesus er i denne samtale. Han går virkelig helt ind i disciplenes forståelse og manglende forståelse, tager dem ved hjertet, tager dem ved hånden, og fører dem gennem de forestående fremtidsperspektiver. Og hele tiden forsikrer han dem om, at han er dem nær. De ligger ham på sinde.

Nogle gange undrer det mig, så lidt forskel der er på nutidens konfirmandundervisning og Jesu discipelundervisning. Konfirmanderne går i kirke mindst 9 gange i forløbet. Dér og i hver eneste undervisningstime synger vi fra salmebogen. Konfirmanderne lærer, at salmenumre henviser til salmernes numre og ikke til sidetallet i salmebogen. Alligevel kan jeg opleve, at selv i sidste konfirmandtime siger jeg, at vi skal synge nr. 369, hvorefter nogle konfirmander spørger: Er det sidenr. eller salmenr. Så er det svært ikke at tage sig til hovedet, og synes, at konfirmandundervisning burde være lige så lang som discipelundervisning, nemlig tre år, som Jesus brugte på at oplære disciplene.

I dagens evangelium taler Jesus om sin fars hus og om sin far. Han siger, at kender de Jesus, så kender de også hans far. Det har Jesus i utallige lignelser og i utallige samtaler uddybet for disciplene. Jeg fortæner ikke Jesus, hvis han har sukket lidt opgivende, da han siger: ”Fra nu af kender I ham og har set ham” og Filip så siger: Herre, vis os Faderen, og det er nok for os.” Altså Filip. Skal Jesus begynde helt forfra? Men Jesus tager sig ikke til hovedet og tænker, det er håbløst. Han tænker ikke, hvordan i alverden skal det gå, når jeg ikke længere er hos dem, og de skal ud på egen hånd? Jesus siger ikke: Ok, Filip, vi tager den lige en gang til for Prins Knud. (på det tidspunkt kendte man heller ikke det udtryk)

Nej, Jesus forklarer det igen for Filip. Drejer sagen en lille smule, så indgangsvinklen bliver en smule anderledes. Det ligger Jesus på sinde, at Filip forstår, hvad han siger til dem.

Filip er ikke ene om ikke helt at forstå. Jesus taler tidligere om at gøre en plads rede for dem i Himlene, så de kan være, hvor han er, og han afslutter: ”Og hvor jeg går hen, derhen kender I vejen.” Så siger Thomas minsandten: ”Herre, vi ved ikke hvor du går hen, hvordan kan vi så kende vejen?” Jamen dog. Og så taler vi om i vore dage, at den bibelske uvidenhed er stor i dagens Danmark. Men Jesus svarer: ”Jeg er vejen, sandheden og livet.” Fik vi lige den: ”Jeg er...” siger Jesus om sig selv, som Gud fortalte Moses ved tornebusken, at han skulle sige til israelitterne: Jeg Er har sendt mig.

Det er samme treenige Gud Herren, der har israelitterne på sinde overfor Moses, som har disciplene på sinde i forberedelse på, at de skal gå og fortælle om Jesus, men adskilt fra Jesu fysiske nærvær, men forbundet med ham i åndeligt fællesskab. Gud Er. Gud er vejen. Gud er sandheden. Gud er livet. Og hvordan vi kan tage det til os, kan vi se i Jesu gerninger. Der er

mennesker, der forstår Jesu ord således, at budskabet skal være, at Jesus er vejen til sandheden om livet. Det er for så vidt også rigtigt nok. Sådan kan vi forklare dem for hinanden. Men det rokker ikke ved det helt klare og fundamentale, at Jesus er Vejen! Jesus er Sandheden! Jesus er Livet!

Det er også rigtigt, at Jesus er sandheden om livet til vejen. Han er også livet på vejen til sandheden. Vi kan vende og dreje disse begreber på mange måder, for de opfylder hinanden, de forudsætter hinanden, de betinger hinanden, de er vævet ind i hinanden og alligevel er de også enkeltstående trosudsagn om Jesus, og dermed udfoldelse af Guds befrielsehandling. Derfor må vi også som kristen kirke og som kristne afvise, at der overhovedet findes nogle andre måder, hvorpå vi kan forholde os til Guds hjerte, hvor vi ligger Gud på sinde. Og derfor går det galt for os, når vi blander mystik, religion, filosofi og hvad det hedder alt sammen efter vores definition og forgodtbefindende og kalder det kristendom. Det er og vil altid være vantrø, hvis ikke vejen i det er Jesus Kristus, hvis ikke sandheden i det er Jesus Kristus, hvis ikke livet, det er og fører til er Jesus Kristus. Det er ikke samme Gud, der Er, men blot hedder forskelligt i forskellige religioner.

Sådan er det, fordi Gud, der ER, har givet sig til kende derved, og bundet sig til, at vejen til Guds hjerte er Jesus; sandheden om Gud er Jesus, og livet med Gud er Jesus, fordi det er i Jesus, at vi ligger Gud på sinde, og Han sender os sit nådeslys.

Kan det være svært for os at tro ordene derom, så må vi tro gerningerne, hvori Gud har vist det, netop ved ham som kom, for at føre Guds folk ud af fortabelsen og ind i det forjættede land, hvorom vi skal synge om et øjeblik. Jesu er Guds Ord og Guds gerning, og en gang, så skal vi, som han forbereder disciplene på, se ham i hans herlighed, som Han Er.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen